

Sygn. akt XI GC 440/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 30 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Wójcik - Wojnowska

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2016 roku w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) A. P., (...) spółki jawnej w R.

przeciwko Gminie M. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Gminy M. P. na rzecz powódki (...) A. P., (...) spółki jawnej w R. kwotę 2623,91 zł (dwa tysiące sześćset dwadzieścia trzy złote dziewięćdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami (od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie) liczonymi od kwot:

- 2517,76 zł od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,

- 106,15 zł od dnia 18 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1182,50 zł (tysiąc sto osiemdziesiąt dwa złote, pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanej Gminy M. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 1704,02 zł (tysiąc siedemset cztery złote, dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,

V. nakazuje ściągnąć od powódki (...) A. P., (...) spółki jawnej w R. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 1089,46 zł (tysiąc osiemdziesiąt dziewięć złotych, czterdzieści sześć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt XI GC 440/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 marca 2014 r. (...) A. P., (...) spółka jawna w R. wniosła o zasądzenie od pozwanej Gminy M. P. kwoty 4 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 320 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty, a także wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa advokackiego. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że jest właścicielem nieruchomości gruntowej w P., przez którą przebiega urządzenie przesyłowe służące do odprowadzenia ścieków należące do jednostki organizacyjnej pozwanej tj. (...) i (...). Powódka podniosła, że pozwana nie posiada tytułu prawnego do zajęcia i użytkowania części nieruchomości powódki oraz że powódka nie wyrażała żadnej zgody na korzystanie z jej nieruchomości przez pozwaną, a urządzenia kanalizacyjne uniemożliwiają powódce

normalne korzystanie z nieruchomości. Ponadto powódka twierdziła, że Gmina M. P. korzysta z nieruchomości w złej wierze. Powódka nadto wskazała, że wzywała pozwaną do zapłaty za bezumowne korzystanie z rzeczy oraz do zawarcia umowy przesyłu. Strona powodowa uzasadniła, że dochodzi wynagrodzenia za okres trzyletni licząc wstecz od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 15 marca 2011 r. do dnia 15 marca 2014 r. Uzasadniając wysokość roszczenia powódka podniosła, że została ona ustalona w oparciu o stawki opłat za zajmowanie pasa drogowego dróg gminnych.

W odpowiedzi na pozew Gmina P. w ostatecznym swoim stanowisku wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W trakcie postępowania, po ostatecznym sprecyzowaniu swojego stanowiska pozwana podniosła, że inwestorem kanalizacji była SM (...) w P. i to ta spółdzielnia jest właścicielem sieci i wniosła o wezwanie spółdzielni w charakterze pozwanej. Ponadto wskazała, że instalacja po wybudowaniu nie była przebudowana. Przy czym oświadczyła, że za wodę i ścieki opłaty są przez nią rozliczane ze spółdzielnią.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) A. P., (...) spółka jawna w R. jest właścicielem nieruchomości zabudowanej stanowiącej działkę nr (...) o powierzchni 0,1312 ha położonej w miejscowości P. w powiecie (...) przy ul. (...) dla której Sąd Rejonowy w Gryficach V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Okoliczność niesporna, a nadto:

- wydruk treści księgi wieczystej, k. 24-28,
- odpis zwykły księgi wieczystej, k. 54-59.

Przez wyżej opisaną nieruchomość przebiega przewód kanalizacji sanitarnej grawitacyjnej odprowadzający ścieki z budynków mieszkalnych przylegających do południowo-zachodniej granicy działki będące w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P.. Biegnie on do granicy północno – wschodniej działki i posiada średnicę 250 mm.

Okoliczność niesporna, a nadto:

- wyrys z mapy ewidencyjnej, k. 31
- wyrys z mapy ewidencyjnej, k 113,
- kopie map, k. 122-123, 134.

Działka nr (...) w 1984 r. była własnością Skarbu Państwa zarządzaną przez przedsiębiorstwo państwowe (...). Następnie, jeszcze w latach 80. nieruchomość tę nabyła ją osoba fizyczna. W 2009 r. na podstawie umowy sprzedaży działkę nabyła powódka.

Dowód:

- wydruk treści księgi wieczystej, k. 24-28,
- odpis zwykły księgi wieczystej, k. 54-59,
- przesłuchanie przedstawiciela powódki W. P., k. 155,
- zeznania M. M., k. 156.

Instalacja kanalizacyjna przebiegająca przez działkę nr (...) została położona około 1984 r. w ramach budowy osiedla mieszkaniowego Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P. i stanowiła część instalacji połączoną z przyłączem instalacyjnym do poszczególnych bloków a z drugiej strony oczyszczalnią obsługującą nowo budowane osiedle mieszkaniowe. Oczyszczalnia ta była posadowiona poza działką nr (...) i połączona z siecią, stanowiącą własność ówczesnego

przedsiębiorstwa przesyłowego. Podczas instalowania sieci działka nr (...) należała do przedsiębiorstwa państwowego (...). Około 2000 r. została zlikwidowana oczyszczalnia spółdzielni, a instalacja biegnąca przez działkę powoda, za jej granicami została przyłączona bezpośrednio do sieci kanalizacyjnej i nowej oczyszczalni (...), zarządzanej przez Zakład (...). Około 2011 r. na wniosek powódki został wyremontowany przez ten zakład odcinek instalacji ściekowej biegnący przez jej działkę.

Dowód:

- protokół odbioru, k. 130-133,
- dokumentacja techniczna, załącznik do akt sprawy,
- zeznania M. K., k. 154-155,
- pismo powódki z dnia 18 października 2011 r., k. 73,
- pismo pozwanej z dnia 14 listopada 2011 r., k. 74,
- pismo powódki z dnia 18 listopada 2011 r., k. 75,
- pismo pozwanej z dnia 6 listopada 2013 r., k. 76,
- przesłuchanie przedstawiciela powódki W. P., k. 155,
- zeznania M. M., k. 156.

Pismem z dnia 27 stycznia 2014 r. powódka zwróciła się do Zakładu (...) w P. o zawarcie umowy o ustanowienie służebności przesyłu za wynagrodzeniem oraz wypłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości za okres ostatnich 36 miesięcy w kwocie 4320 zł.

Okoliczność niesporna, a nadto:

- pismo powódki z dnia 27 stycznia 2014 r. z potwierdzeniem nadania, k. 19-23.

Wnioskiem z dnia 30 czerwca 2014 r. pozwana wniosła do Sądu Rejonowego w Gryficach wniosek o przeprowadzenie postępowania pojednawczego pomiędzy nią a powódką w sprawie ustanowienia służebności przesyłu na nieruchomości powódki w zakresie instalacji odprowadzającej ścieki za wynagrodzeniem.

Okoliczność niesporna, a nadto:

- wniosek o przeprowadzenie postępowania pojednawczego, k. 49.

W 2013 r. powódka płaciła opłatę za odprowadzanie ścieków Zakładowi (...) na podstawie wystawianych przez ten zakład faktur.

Dowód:

- faktury, k. 158-166.

Zgodnie z uchwałą Rady Miejskiej w P. z dnia 21 lipca 2004 r. za zajęcie jednego metra kwadratowego powierzchni jezdni pada drogowego dróg gminnych ustalone zostały stawki opłat za każdy dzień zajęcia w wysokości 4 zł przy zajęciu jezdni do 50% szerokości.

Okoliczność niesporna, a nadto:

- uchwała nr XIX/181/2004 Rady Miejskiej w P., k. 32-35.

Powierzchnia działki nr (...), która doznaje ograniczenia w korzystaniu w związku z przebiegającą na niej wyżej opisaną siecią odprowadzającą ścieki wynosi 309,38 m².

Dowód:

- pisemna opinia biegłego z zakresu budownictwa sanitarnego, k. 180-184.

Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z działki nr (...) w zakresie instalacji kanalizacyjnej za okres od 15 marca 2011 r. do 15 marca 2014 r. wynosiło 2623,91 zł, przy czym za okres od 1.01.2014 r. wniosło 167,17 zł.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego rzeczoznawcy majątkowego, k. 214-250.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Podstawę zawartego w pozwie żądania zapłaty za korzystanie przez pozwaną ze stanowiącej własność powódki nieruchomości stanowił art. 224 § 2 k.c. w związku z art. 225 k.c. i art. 230 k.c., zgodnie z którymi samoistny posiadacz (także zależny – art. 230 k.c.) w złej wierze jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy. Zgodnie z art. 336 k.c. posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Obowiązek wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy wynikający z powyższych przepisów istnieje niezależnie od tego, czy posiadacz w sposób efektywny korzystał z rzeczy stanowiącej własność innej osoby, czy przyniosło mu to jakiegokolwiek wymierne korzyści, a nadto czy pozbawienie właściciela władztwa nad przedmiotem własności skutkowało powstaniem szkody w jego majątku. Wysokość należności za korzystanie z cudzej rzeczy bez podstawy prawnej winna odpowiadać stawkom rynkowym związanym z korzystaniem z rzeczy danego rodzaju oraz zależy od czasu, w jakim pozwana dysponowała bez podstawy prawnej przedmiotem należącym do innej osoby (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.04.2004 r., sygn. IV CK 273/O3, Lex nr 183707, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.04.2000 r., sygn. IV CKN S/00, Lex nr 52680). Na podstawie powyższych przepisów powódka domagała się od pozwanej Gminy P. wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości za okres od 15 marca 2011 r. do 15 marca 2014 r.

Obowiązujące przepisy Kodeksu cywilnego nie zawierają definicji pojęcia dobrej lub złej wiary. W doktrynie przyjmuje się, że w dobrej wierze jest ten, kto powołując się na określone prawo lub stosunek prawny, pozostaje w usprawiedliwionym, błędnym przekonaniu, że przysługuje mu określone prawo lub istnieje określony stosunek prawny. Z kolei w złej wierze będzie ten kto wie, albo wiedzieć powinien na podstawie towarzyszących okoliczności, że nie przysługuje mu określone prawo lub nie istnieje określony stosunek prawny. Ponadto, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 grudnia 1979 r., sygn. II CR 471/79 (OSN 1980, Nr 6, poz. 127, Lex 2470), roszczenie uzupełniające podlega ocenie z chwilą, gdy posiadacz powziął wiadomość o takich okolicznościach, które powinny wzbudzać w nim uzasadnione podejrzenie, że nie przysługuje mu takie prawo do władania rzeczą, jakie faktycznie wykonuje. Art. 7 k.c. wprowadza domniemanie dobrej wiary, które jest domniemaniem wzruszalnym, zaś ciężar jego obalenia – zgodnie z regułą zawartą w art. 6 k.c. – spoczywa na podmiocie, który z faktu przypisania innemu podmiotowi złej wiary, wywodzi skutki prawne.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się o przedstawioną przez strony dokumentację, która została sporządzona w przepisanej formie i której treści ani autentyczności nie zakwestionowała żadna ze stron, jak również o dowody z opinii biegłych sądowych, które Sąd uznał za przekonujące (o czym szczegółowo w dalszej części

uzasadnienia). Ponadto w pełni spójne, logiczne i nie podważane przez strony były zeznania świadków, które Sąd uznał za wiarygodne.

W rozpoznawanej sprawie strona pozwana negocjowała uprawnienie powoda do żądania wynagrodzenia za korzystanie z objętej sporem nieruchomości powódki w zakresie, w jakim zajęte są pod instalacje kanalizacyjną. Sąd w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w oparciu o dowody z dokumentów ustalił, że powódka jest właścicielem objętej sporem nieruchomości, czego pozwana w sprawie nie negocjowała. Strona pozwana nie powoływała się przy tym w sprawie na to, aby dysponowała skutecznym względem powodów uprawnieniem do władania objętą sporem nieruchomością.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył w zasadzie legitymacji biernej pozwanej, której brak zarzucała strona pozwana twierdząc, że na nieruchomości powódki zlokalizowany był fragment sieci odprowadzającej ścieki nie stanowiący własność pozwanej.

Zarzut ten okazał się nietrafny. Aby roszczenie o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie było skuteczne, musi być skierowane do osoby, która faktycznie korzysta z części nieruchomości bez posianego do tego tytułu prawnego. W niniejszym przypadku dotyczy to sieci kanalizacyjnej, a więc posiadaczem bezumownie korzystającym z działki powódki może być jedynie osoba, która jest właścicielem przedmiotowej sieci. Urządzenia przesyłowe w polski prawie cywilnym są uregulowane szczególnie. Zgodnie z art. 49 § 1 k.c. urządzenia tego rodzaju nie należą do części składowych nieruchomości, jeżeli wchodzi w skład przedsiębiorstwa. Przepis ten jest wyjątkiem od reguły w zawartej w art. 191 k.c., zgodnie z którą własność nieruchomości rozciąga się na rzecz ruchomą połączoną z nieruchomości w taki sposób, że stała się jej częścią składową w rozumieniu art. 47 § 2 k.c. Wspomniany wyjątek od zasady superficies solo cedit polega na wyodrębnieniu takiej połączonej w sposób trwały rzecz, mającej postać urządzenia przesyłowego w osobny przedmiot własności i obrotu, bez względu na tytuł prawny na którym opiera się jego wejście. Do urządzeń, o których mowa w art. 49 k.c., należy niewątpliwie kanalizacyjna sieć przesyłowa. Zgodnie z utrwalonym obecnie poglądem doktryny i judykatury, ugruntowanym ostatecznie w uchwale Sądu Najwyższego składu 7 sędziów z 8 marca 2006 r. (sygn. akt III CZP 105/05, OSNC 2006, nr 10, poz. 159) przepis tego artykułu „nie stanowi samoistnej podstawy prawnej przejścia urządzeń służących do doprowadzenia lub odprowadzenia wody, pary, gazu, prądu elektrycznego oraz innych podobnych urządzeń na własność właściciela przedsiębiorstwa przez ich połączenie z siecią należącą do tego przedsiębiorstwa”. Jak wskazał Sąd Najwyższy w cytowanej wyżej uchwale „Jeżeli urządzenia te zostają tak dalece związane z instalacją należącą do sieci, że spełniają określone w art. 47 § 2 k.c. warunki do uznania ich za część składową, wówczas z chwilą połączenia uzyskują status części składowej tej instalacji i dotychczasowy właściciel traci ich własność na rzecz właściciela instalacji, do której zostały one przyłączone, czyli na rzecz przedsiębiorcy sieciowego. Jeżeli natomiast nie dochodzi do tak ścisłego związania z instalacją, że przyłączone urządzenia uzyskują przymiot części składowej, wówczas - mimo połączenia z siecią należącą do przedsiębiorstwa - pozostają one własnością dotychczasowego właściciela”. W przedmiotowej sprawie instalacja przebiegająca przez działkę powódki stanowi niezbędny element sieci odprowadzającej ścieki z osiedla mieszkaniowego. Jest to połączenie części instalacji z główną siecią kanalizacyjną gminnej. Do 2000 roku instalacja ta kończyła się oczyszczalnią, należącą również do spółdzielni. Likwidacja tej oczyszczalni spowodowała jednakże bezpośrednie połączenie tej instalacji z siecią gminną, tj. z pominięciem tego urządzenia scalając ją w jedną całość. Ścieki są obecnie odprowadzane do oczyszczalni miejskiej. Odcięcie tej części instalacji spowoduje uniemożliwienie działania sieci w znacznej jej części tj. obsługującego osiedle bloków mieszkaniowych wieloklatkowych. Zostaną od niej odłączeni indywidualni odbiorcy (członkowie spółdzielni), co tym bardziej świadczy o znaczeniu danej części sieci, gdyż odcięcie jej części powoduje uniemożliwienie korzystania z niej dużej grupy osób. Znaczący jest tutaj fakt, że nie jest to instalacja służąca do użytku powoda, ale jest integralną częścią sieci, której odłączenie spowoduje znaczne utrudnienia w jej działaniu, wpływające na innych odbiorców, niż powódka. W związku z tym instalacja ta, której odłączenie powoduje zakłóceń w funkcjonowaniu całej sieci, nie zachowuje odrębności prawnej i wraz z podłączeniem do sieci stanowi część składową instalacji przedsiębiorstwa przesyłowego należącego do pozwanej Gminy M. P., a co za tym idzie przechodzi w związku z jej włączeniem na własność pozwanej. W takim przypadku o tytule prawnym jaki przysługuje przedsiębiorcy przesyłowemu świadczyć będzie sam fakt podłączenia instalacji przebiegającej przez działkę powódki do sieci gminnej.

Dodać trzeba, że pozwana zachowuje się jak właściciel tej sieci – remontuje ją, gdy zachodzi taka potrzeba i pobiera opłaty za odbiór ścieków za pomocą tej instalacji.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż pozwana posiada tytuł prawny do spornej instalacji, a więc może być do niej skierowane roszczenie zawarte w powództwie. Tym samym istnieje po jej stronie legitymacja procesowa bierna.

Sąd podzielił nadto zapatrywanie strony powodowej, co do tego, że pozwana korzystając z objętej sporem nieruchomości pozostawała w złej wierze. Nie sposób bowiem pominąć tego, że pozwana jako profesjonalista, bez wątplenia miała sposobność dokonania ustalenia (w oparciu o zapisy w księdze wieczystej spornej nieruchomości), że objęta sporem część sieci kanalizacyjnej ulokowana jest na nieruchomości, do której nie dysponuje jakimkolwiek tytułem prawnym. Potwierdza to stanowisko zawarte w aktach pismo Gminy do powodów, w którym w związku z koniecznością dokonania remontu sieci zwracają się o zgodę na wejście na nieruchomość. Brak w sprawie jakichkolwiek argumentów dla przyjęcia, aby pozwana mogła zasadnie uznawać, że przysługuje jej względem nieruchomości powódki służebność przesyłu w zakresie niezbędnych dla korzystania z ulokowanej na nieruchomości instalacji.

Biorąc pod uwagę przytoczone uwarunkowania należało stwierdzić, iż pozwana korzystała z nieruchomości powódki w zakresie posiadania zależnego, do jakiego mogłaby być uprawniona, gdyby dysponowała odpowiednią służebnością przesyłu. Sytuacja ta odpowiadała więc hipotezie sformułowanej w art. 230 k.c. Zgodnie z art. 352 § 1 k.c. kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności.

Określenia powierzchni działki powódki, która doznaje ograniczenia w związku z posadowieniem na niej instalacji pozwanej oraz wynagrodzenia należnego za korzystanie z części nieruchomości w zakresie służebności przesyłu za okres od 15 marca 2011 r. do 15 marca 2014 r. dla potrzeb niniejszego postępowania Sąd dokonał w oparciu o opinie biegłych odpowiednio z zakresu budownictwa sanitarnego oraz z zakresu szacowania nieruchomości. W ocenie Sądu opinie te były wiarygodne. Zostały opracowane zgodnie z treścią postanowienia Sądu i w sposób rzetelny. Rozumowanie biegłych oraz sposób wyciągnięcia wniosków końcowych zostały prawidłowo uzasadnione. Biegli szeroko uzasadnili swoje stanowisko także w toku opinii uzupełniających, złożonych w toku rozprawy. W tym zakresie podkreślenia wymaga, że biegły S. zakres ograniczenia (szerokość pasa) uzasadniał nie tylko przepisami technicznymi, których nieobowiązywanie zarzucała strona pozwana, ale także okolicznościami faktycznymi, mianowicie głębokością posadowienia rurociągu i związaną z tym ewentualną szerokością wykopu w razie konieczności napraw. Wobec tego nie było podstaw, by wskazaną przez biegłego szerokość pasa ograniczać w sposób postulowany przez pozwaną. Za nieuzasadnione uznano także zarzuty powoda co do materiału porównawczego, zastosowanego przez biegłą z zakresu szacowania nieruchomości. Biegła wskazała bowiem, dlaczego zastosowania taki, a nie inny materiał, a wycenienie podlegało potencjalne wynagrodzenie za służebność przesyłu, a nie za wydzierżawienie tego typu gruntu. Tym samym Sąd uznał sporządzone przez biegłych w sprawie opinie za całkowicie przekonujące i posiłkując się wyliczeniami w niej przedstawionymi poczynił istotne w sprawie ustalenia w zakresie stanu faktycznego.

Wobec powyższego Sąd uznał, że powódce należy się kwota 2623,91 zł, w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. Podstawą prawną orzeczenia o odsetkach od powyższej kwoty stanowią przepisy art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 455 k.c. Stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c. - „jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy”. Zważyć należy, że zobowiązanie do zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z cudzej rzeczy ma charakter tzw. zobowiązania bezterminowego, albowiem termin spełnienia świadczenia przez dłużnika nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania. Z tego względu - zgodnie z dyspozycją art. 455 k.c. - powyższe świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania. P. wezwanie wystosował do pozwanej 27.01.2014 r., zatem przyjęto, że wezwanie to dotyczy wynagrodzenia do tego dnia. Doręczenie przesyłki nastąpiło 29.01.2014 r., przyjmując, że pozwana winna spełnić świadczenie bez zwłoki, ale z możliwością zweryfikowania go,

należało przyznać jej 14 dni na sprawdzenie informacji koniecznych do ewentualnego spełnienia świadczenia. Tym samym wynagrodzenie w części za okres do 27.01.2014 r. stało się wymagalne 12.02.2014 r., a odsetki należą się od dnia następnego. Część roszczenia za okres od 1 do 27.01.2014 r. ustalono proporcjonalnie, na podstawie wskazanego przez biegłą wynagrodzenia za okres od 1.01 do 15.03. 2014 (167,17/72 dni razy 27 dni). Od części nieobjętej wezwaniem powód wnosił o zasądzenie odsetek od dnia doręczenia pozwu, była to kwota 106,15 zł. Pozew doręczono 17 czerwca 2014 r., jednak pozwana mogła popaść w opóźnienie dopiero dnia następnego, toteż odsetki zasądzono od 18.06.2014 r.

Nietrafne okazało się twierdzenie pozwanej, że legitymację bierną w niniejszym postępowaniu posiada Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w P. jako właściciel instalacji kanalizacyjnej przebiegającej przez nieruchomość powódki. Jak już zostało wyżej opisane, właścicielem spornej sieci jest przedsiębiorstwo przesyłowe (a dokładniej Gmina P.). Zgodnie z art. 194 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. jeżeli okaże się, że powództwo nie zostało wniesione przeciwko osobie, która powinna być w sprawie stroną pozwaną, sąd na wniosek powoda lub pozwanego wezwie tę osobę do wzięcia udziału w sprawie. Według Sądu wniosek pozwanego w tym zakresie, nie jest dla sądu wiążący i podlega ocenie na podstawie okoliczności sprawy. Uprawnienie pozwanego co do tego rodzaju wniosku, który z racji swej pozycji procesowej nie powinien mieć wpływu na określenie przedmiotowych i podmiotowych granic procesu, nie może być tłumaczone jako wiążące dla sądu, gdyż stanowiłoby nadmierne rozszerzenie zasady dyspozycyjności. Sąd Najwyższy ukształtował praktykę sądową w tym zakresie uchwałą z 18 czerwca 1968 r. (sygn. akt III CZP 96/67, OSNCP 1969, nr 7-8, poz. 122) w której stwierdził, że wniosek pozwanego o wezwanie osoby trzeciej do wzięcia udziału w sprawie podlega ocenie sądu, który nie zawsze w sytuacji przewidzianej w art. 194 § 1 k.p.c. jest całkowicie związany treścią wniosku strony i powinien wezwać do udziału w sprawie osoby w tym wniosku wskazane; zatem sąd jest władny dokonać oceny merytorycznej zasadności takiego wniosku. Tym samym oceny, czy w sprawie powództwo zostało wniesione przeciwko osobie, która nie powinna być stroną pozwaną, oraz oceny, czy osobą tą, przeciwko której powinno być wniesione to powództwo, jest osoba wskazana we wniosku przez powoda lub pozwanego, sąd powinien dokonać na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, a więc na podstawie stwierdzeń nie tylko zawartych w pozwie, lecz również zgłoszonych przez strony w toku procesu. Mając powyższe na względzie Sąd w niniejszym postępowaniu, po rozważeniu okoliczności związanych z legitymacją procesową bierną pozwanej i spółdzielni mieszkaniowej, kierując się argumentacją przytoczoną wyżej, uznał wniosek pozwanej za bezzasadny.

O kosztach postępowania przy uwzględnieniu wyniku procesu orzeczono w punkcie III wyroku w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 2 k.p.c. i art. 100 zdanie 1 k.p.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2010 r. poz. 594.), a także § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Sąd uznał w sprawie stronę powodową za wygrywającą co do 61 % żądania. W konsekwencji dokonał stosunkowego rozdzielenia poniesionych przez strony kosztów postępowania i zasądził od pozwanej 1182,50 zł kwotę Na poniesione przez powoda koszty wynoszącej łącznie 2333 zł składały się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł, koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłata od pozwu w kwocie 216 zł oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 1500 zł. Na poniesione przez pozwaną koszty wynoszące łącznie 600 zł składały się koszty zastępstwa procesowego.

W punkcie IV i V wyroku Sąd na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.). Nieopłacone w sprawie koszty opinii wyniosły 2783,48 zł, co podzielono między strony stosownie do wyniku procesu (pозwana pokrywa je w 61%, powód w pozostałej części).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)

3. (...)